

17) art. 28 otrzymuje brzmienie:

„Art. 28. Przepisy niniejszego dekretu stosuje się odpowiednio do wzorów użytkowych w rozumieniu przepisów z dnia 22 marca 1928 r. o ochronie wynalazków, wzorów i znaków towarowych (Dz. U. Nr 39, poz. 384 z późniejszymi zmianami), odpowiadających warunkom określonym w art. 3 niniejszego dekretu lub odstąpionych w trybie określonym w art. 20 ust. 1 tego dekretu. Wynagrodzenie za dokonanie wzoru użytkowego odpowiadającego warunkom określonym w art. 3 niniejszego dekretu lub odstąpionego w trybie określonym w art. 20 ust. 1 dekretu ustala się według przepisów dotyczących wynagrodzenia za udoskonalenia techniczne.”;

18) art. 30 otrzymuje brzmienie:

„Art. 30. Przepisy niniejszego dekretu stosuje się również do wynalazków, udoskaleń technicznych i usprawnień dokonywanych przez żołnierzy i pracowników w jednostkach i zakładach pracy podległych Ministrowi Obrony Narodowej i Ministrowi Spraw Wewnętrznych, z tym że przepisy wykonawcze przewidziane w art. 16 ust. 1 wydadzą dla wymienionych jednostek i zakładów Minister Obrony Narodowej i Minister Spraw Wewnętrznych, każdy w swoim zakresie działania.”;

19) art. 32 otrzymuje brzmienie:

„Art. 32. 1. Przepisy niniejszego dekretu stosuje się odpowiednio do pracowniczych wynalazków, udoskaleń technicznych i usprawnień dotyczących obrony Państwa.

2. Pracowniczy wynalazek, udoskonalenie techniczne i usprawnienie dotyczące obrony Państwa stanowi tajemnicę państwową w rozumieniu dekretu z dnia 26 października 1949 r. o ochronie tajemnicy państwowej i służbowej (Dz. U. Nr 55, poz. 437).

3. Decyzję o uznaniu pracowniczego wynalazku, udoskonalenia technicznego lub usprawnienia za dotyczące obrony Państwa wydaje naczelny organ administracji państwowej, któremu podlega upołączeni zakład pracy, a jeżeli wynalazek, udoskonalenie techniczne lub usprawnienie dotyczy nowych rodzajów broni, sposobów walki lub innych zagadnień ściśle wojskowych — Minister Obrony Narodowej.

4. Kierownicy upołączonych zakładów pracy obowiązani są niezwłocznie zawiadomić właściwy naczelny organ administracji państwowej o podjęciu przez ich pracowników prac

nad wynalazkami, udoskonaleniami technicznymi i usprawnieniami dotyczącymi obrony Państwa oraz zabezpieczyć ich tajność.

5. Wystawianie pracowniczych wynalazków, udoskaleń technicznych lub usprawnień dotyczących obrony Państwa jako eksponatów na publicznych wystawach w kraju lub za granicą, jak również publikacja wiadomości o pracowniczych wynalazkach, udoskonaleniach technicznych i usprawnieniach dotyczących obrony Państwa, wymaga zezwolenia właściwego naczelnego organu administracji państwowej wydanego w porozumieniu z Ministrem Obrony Narodowej

6. Patenty na wynalazki dotyczące obrony Państwa wydaje Urząd Patentowy Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej na rzecz Państwa, z wymienieniem naczelnego organu administracji państwowej, do którego zakresu działania należy realizacja wynalazku.

7. Na wniosek właściwego naczelnego organu administracji państwowej Urząd Patentowy Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej wyda na pracowniczy wynalazek dotyczący obrony Państwa patent tajny, a udoskonalenie techniczne dotyczące obrony Państwa zarejestruje jako tajne.

8. Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego w porozumieniu z Ministrem Obrony Narodowej określi tryb postępowania przy uznawaniu pracowniczych wynalazków, udoskaleń technicznych i usprawnień za dotyczące obrony Państwa, sposób prowadzenia i przechowywania korespondencji, sposób przechowywania tajnych akt zgłoszeń, patentów i zarejestrowanych udoskaleń technicznych i usprawnień dotyczących obrony Państwa oraz sposób wydawania świadectw autorskich, świadectw o dokonaniu udoskaleń technicznych i zaświadczeń o dokonaniu usprawnień.”

Art. 2. Upoważnia się Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego do ogłoszenia w drodze obwieszczenia jednolitego tekstu dekretu z dnia 12 października 1950 r. o wynalazczości pracowniczey (Dz. U. z 1950 r. Nr 47, poz. 428 i z 1952 r. Nr 3, poz. 17) z uwzględnieniem zmian wynikających z przepisów ogłoszonych przed dniem wydania jednolitego tekstu i z zastosowaniem ciągłej numeracji artykułów i ustępów.

Art. 3. Dekret wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Rady Państwa: A. Zawadzki
Sekretarz Rady Państwa: M. Rybicki

249

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 1 października 1955 r.

w sprawie odszkodowania za zasiewy i uprawy uszkodzone wskutek robót górniczych.

Na podstawie art. 59 ust. 2 dekretu z dnia 6 maja 1953 r. — Prawo górnicze (Dz. U. z 1955 r. Nr 10, poz. 65) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Odszkodowanie za zasiewy i uprawy uszkodzone wskutek robót górniczych określa się według różnicy pomiędzy plonem uzyskanym z uszkodzonego zasiewu lub uprawy a plo-

nem uzyskanym z takiego zasiewu lub uprawy dokonanych na pobliskim gruncie takiej samej jakości, na którym szkody nie było.

2. Przy ustalaniu różnicy w plonie należy uwzględnić jakość zasiewu lub uprawy i poczynione nakłady, jak nawożenie gruntu, koszt robocizny itp.

§ 2. 1. Wartość pieniężną różnicy w plonach, obliczoną zgodnie z § 1, ustala się:

- 1) dla ziemiopłodów objętych w danym roku dostawami obowiązkowymi:
 - a) w odniesieniu do tej części przewidywanych zbiorów, która podlega obowiązkowi dostawy — według cen płaconych stosownie do przepisów o dostawach obowiązkowych,
 - b) w odniesieniu do pozostałej części przewidywanego zbioru — według cen płaconych przez Państwo w skupie rynkowym;
- 2) dla ziemiopłodów zakontraktowanych — według cen płaconych w tej lub sąsiedniej miejscowości w okresie po zbiorach danego roku przez instytucję kontraktującą za dostawę tych ziemiopłodów nie zaliczone na poczet obowiązkowych dostaw;
- 3) dla pozostałych ziemiopłodów — według cen płaconych przez ugrupowanie aparatu skupu w tej lub sąsiedniej miejscowości w okresie po zbiorach danego roku.

2. Orzeczona wartość różnicy w plonach, ustalona według przepisu ust. 1 pkt 1 lit. a), ulega na wniosek poszkodowanego przeliczeniu według cen płaconych przez Państwo w skupie rynkowym, gdy poszkodowany przedstawi dowód, że w danym roku nie podlega obowiązkowi dostawy lub nie uzyskał zwolnienia od obowiązkowej dostawy w związku z poniesioną szkodą w plonach i uprawach na skutek robót górniczych albo też nie uzyskał zwolnienia w takim rozmiarze, jaki przyjęto w orzeczeniu komisji do spraw szkód górniczych. O przeliczeniu postanawia przewodniczący właściwej okręgowej komisji do spraw szkód górniczych.

3. W razie uszkodzenia zasiewów lub upraw w państwowych gospodarstwach rolnych odszkodowanie określa się według aktualnych cen pobieranych przez państwowe gospodarstwa rolne przy sprzedaży tych ziemiopłodów jednostkom gospodarki uspołecznionej.

§ 3. W razie niemożności ustalenia odszkodowania za zasiewy i uprawy na zasadach określonych w §§ 1 i 2 odszkodowanie ustala się na podstawie ogólnych zasad szacunku szkód w gospodarstwach rolniczych, ogrodniczych, w drzewostanach na gruntach leśnych, zadrzewieniach na gruntach nieleśnych i plantacjach roślin wieloletnich przy odpowiednim zastosowaniu przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia

28 listopada 1952 r. w sprawie ustalenia norm szacunkowych dla nieruchomości nabywanych w celu realizacji narodowych planów gospodarczych (Dz. U. z 1952 r. Nr 52, poz. 339, z 1953 r. Nr 12, poz. 44 i z 1955 r. Nr 8, poz. 48) z tą zmianą, że do wartości owocowych drzew i krzewów stosuje się mnożnik 6,00, a nadto dolicza się średnią wartość jednorazowego plonu według cen określonych w § 2 ust. 1 pkt 3 niniejszego rozporządzenia.

§ 4. 1. Jeżeli szkoda górnicza w zasiewach i uprawach występuje na tym samym gruncie wskutek tej samej przyczyny również w latach następujących kolejno po roku, w którym wystąpiła po raz pierwszy, należy się odszkodowanie za szkody występujące także w następnych latach, nie dłużej jednak niż za 3 kolejne lata. Wysokość tego corocznego odszkodowania ustala się według przepisów §§ 1 — 3.

2. W razie dalszego powtarzania się określonej w ust. 1 szkody górniczej w zasiewach i uprawach poszkodowanemu przysługuje prawo do naprawienia szkody według przepisów art. 56 lub 58 prawa górniczego.

3. Uprawnienie do określonego w ust. 1 corocznego odszkodowania gaśnie wtedy, gdy dany grunt został przywrócony w myśl art. 56 prawa górniczego do stanu poprzedniej użyteczności lub gdy do tego gruntu został zastosowany przepis art. 58 tego prawa.

4. Przepisów ust. 1 i 2 nie stosuje się do uszkodzenia zasiewów lub upraw w państwowych gospodarstwach rolnych.

§ 5. 1. Jeżeli wskutek złego stanu gruntu wywołanego szkodami górniczymi zasiew lub uprawa są gospodarczo niecelowe albo uzasadniona jest zmiana sposobu zagospodarowania gruntu ze szkodą dla jego użytkownika, należy się za każdy rok odszkodowanie ustalone w stosunku do wartości plonów, które można było uzyskać przed uszkodzeniem gruntu.

2. Z kwoty odszkodowania potrąca się wartość plonu uzyskanego w danym roku ze zmienionego sposobu zagospodarowania gruntu.

3. Przepisy § 4 stosuje się odpowiednio.

§ 6. Przedsiębiorstwo górnicze wypłaca odszkodowanie pieniężne za zasiewy i uprawy uszkodzone wskutek robót górniczych nie później niż w ciągu 14 dni od dnia uprawomocnienia się orzeczenia komisji do spraw szkód górniczych, w przypadkach zaś określonych w § 2 ust. 2 — od dnia wydania postanowienia przewodniczącego okręgowej komisji do spraw szkód górniczych.

§ 7. Wykonanie rozporządzenia porucza się Prezesowi Rady Ministrów oraz zainteresowanym ministrom.

§ 8. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

250

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA LEŚNICTWA

z dnia 24 września 1955 r.

w sprawie dozorców łowieckich.

Na podstawie art. 21 ust. 3 dekretu z dnia 29 października 1952 r. o prawie łowieckim (Dz. U. z 1952 r. Nr 44, poz. 300 i z 1955 r. Nr 18, poz. 108) zarządza się, co następuje:

§ 1. Dozorcą łowieckim może być pełnoletni obywatel polski o nienagannej przeszłości, posiadający zdolność do działań prawnych i uzdolniony fizycznie oraz umysłowo do pełnie-